

CARTEA ÎNTÂI

SINELE

(INCONȘTIENTUL)

CAPITOLUL 1

SINELE PERCEPTIV-PULSIONAL

Atunci când mă întreb „cine sunt?” mă detașez de cursul comun al simplei viețuiri și îmi gândesc prezența pură, remarcând totodată absența care se ascunde în adâncu-i. Ce anume „absentează” (sau ce „lipsește”)? Prezența-din-afară, străină-și-consubstanțială în același timp mie. De vreme ce sunt și nu sunt (ceea ce mi-e exterior), mă deschid spre alteritatea pe care o voi recepta și prin care voi re-veni la prezență, având astfel senzația concretă și originară. De fapt, eu receptez o mulțime de senzații – centrate, toate, de sinele spiritual bazal și de corpul care îmi aparține, fiindu-mi străin în aceeași măsură, izvor al informațiilor proprio-și interoceptive.

Întrucât sinele bazal e unic – și unificator –, mulțimea senzațiilor se detașează de vanul absenței lor reciproce, devenind, la un alt nivel, forme perceptive. Actul percepției reprezintă sinteza (sinestezică) a senzațiilor care se încheagă în formațiuni prototipale determinate. Senzația devine cu alte cuvinte percepție formativă, mărturisind fața complementară a unității subiacente în temeiul

căreia prezența (mea) pură percepe corpul și prezența spirituală a celuilalt. Grație identificării perceptive se dezvăluie microgrupul: prezența pură e confirmată și pusă în evidență de corpul și de prezența spirituală a membrilor complementari. Dacă sinele perceptiv se manifestă – ca unu – prin instinctul supraviețuirii, dominator, posesiv și agresiv, acesta din urmă e însoțit și „ameliorat” de instinctul speciei și de instinctul sexual. Microgrupul va consfinți, prin comunicarea unificatoare – izvor al cetralizării și diferențierii – noua unitate „nucleonară”.

I. A FI-UNU

PREZENȚA PERCEPTIVĂ

A) DOMENIUL SENZAȚIEI

α. SENZAȚIA CA PREZENTIFICARE ORIGINARĂ

8. *A recepta (re-capio)*

Cine sunt? așadar.

Și de ce îmi pun această întrebare atunci când știu prea bine că sunt una dintre făpturile acestui univers, cu o formă trupească anume, prezentă într-o lume concretă și într-o societate unde am un rol și un statut determinat? Nu mă îndoiesc că *am fost* și până la momentul acestei interogații, numai că în clipa de față binecunoscuta mea identitate nu îmi spune prea multe; din perspectiva metafizică pe care o simt cum se întredeschide, intuiesc că sunt ceva mai mult decât mi-a putut-o spune „simțul comun”.

De fapt, care poate fi sensul mai adânc al acestei întrebări? Atunci când îmi pun sub semnul interogativ identitatea mea simplă și banală, mă desprind de fluxul existenței curente și, trezindu-mă parcă dintr-un somn adânc, sunt uluit de prezența mea concretă pe care o preiau în vizorul gândirii, înțelegând-o ca *prezență pură*. Între viața – ca simplă viețuire – și prezența pură pe care o surprind în adâncul meu și pe care o gândesc este o imensă diferență.

De ce fac această afirmație?

Prezența este un cuvânt abstract; ea exprimă actul de *a fi*, pur și simplu. Dar faptul că, dornic de a înțelege cine *sunt* în fond, mi-am ignorat identitatea curentă și, privindu-mă în oglinda Ființei, mi-am surprins prezența pură, m-a determinat să renunț la obișnuitele repere cotidiene și să accept că întrebarea *cine sunt?* care se pune de acum în orizontul originar nu se va mai mulțumi cu răspunsul banal referitor la simpla prezență fizică și nici cu statutul meu social pe care am pus, poate, preț. Aventura în care mă voi lăsa antrenat va aparține gândirii și îmi va transforma ființa spirituală în gândire, determinându-mă să reflectez asupra propriei condiții spirituale, pornind de la cea mai înaltă și, în același timp, de la cea mai săracă determinație a sa: prezența ca atare – *prezența spirituală simplă și pură*.

De ce afirm că prezența ca atare e cea mai înaltă și, în același timp, cea mai săracă determinație a spiritului? Ce îmi poate releva prezența mea simplă și pură? Că sunt aici și acum ca spirit, prin gândul însuși al prezenței – voi răspunde – și-apoi, „în subtext”, că nu sunt absent. Cu alte cuvinte, leg prezența spirituală pe care o constat de *absența* ce i se opune (dar pe care, în adâncu-i, o presupune).

În mod curent nu îmi gândesc prezența ca atare, după cum nu îmi gândesc nici absența; *sunt*, pur și simplu. Dar din clipa în care

îmi pun întrebarea *cine sunt?* mă văd nevoit să admit, pe de o parte, că *sunt prezent* – mai exact, că sunt o prezență spirituală⁹ – și, pe de alta, că *nu sunt* absent, înțelegând absența ce transpare din miezul însuși al prezenței mele ca fiind *alt ceva*, și anume „ceea ce lipsește din mine însumi”, revelându-mi limita. Dar aceasta înseamnă că dincolo de mine – dincolo de prezența mea pură și în același timp în mine însumi – se află *alt ceva*: o altă și deosebită „prezență” pe care nu o cunosc și de care sunt privat.

S-ar părea, cu alte cuvinte, că eu însumi sunt prezent – aici, în mine –, dar și în afara mea, ca *alt ceva*, că sunt-și-nu sunt așa-dar la mine, după cum sunt-și-nu sunt în afara mea; s-ar părea – continuându-mi gândul – că mă aflu într-o stare paradoxală care se contrazice, în mod logic, atrăgându-mi atenția că *tocmai absența mea din mine însumi mă determină să mă caut dincolo*, în alteritatea care se întrezărește (și care presupun că se deschide, la rândul ei, spre mine).

Încetez așadar să fiu *ceea-ce-am fost* (și-nu-am fost, în egală măsură), dornic de a *deveni prezent*. Iar această întoarcere spre mine îmbracă, inițial, forma vagă a prezenței spirituale nedeterminate (pe care o recâștig și în care „pătrund”), conferindu-i numele de *senzație*. Spun „senzație” pentru că, în momentul acestei trăiri originare, am doar un „semnal” rudimentar că sunt (prezent); iar acest semnal se ivește din neantul alterității, și anume dintr-o mulțime de „puncte” exterioare pe care le *receptez*.

---

⁹ Faptul că adaug prezenței atributul „spirituală” ar putea părea inutil, de vreme ce vorbesc despre prezență din perspectiva spiritului (meu) cunoscător. Am făcut totuși această precizare pentru a sublinia că spiritul gânditor întemeiază orice determinație conceptuală. De altfel, obiectul cercetării mele este *spiritul însuși*, iar întreaga cercetare se desfășoară în orizontul originar și transcendențial al spiritului; el este, cu alte cuvinte, „prizonierul” propriei sale sfere, fiind atras, grație *esenței* spirituale, de altă prezență care – fiind alta –, „lipsește” din sine.

Verbul latin *recipiō* (*re-capiō*) se traduce prin „a intra iarăși în stăpânire, a-și veni în sine, a re-primi”: *a re-căpăta* așadar. De vreme ce mă deschid spre alt ceva (care ține de mine, dar care îmi și lipsește deopotrivă), mă voi re-găsi întrucâtva, ca prezență confirmată, într-un plan spiritual inconsistent și vag deocamdată.

Trebuie să adaug apoi că actul acestei deschideri e bilateral, reciproc și simultan; căci în clipa în care receptez, mă și las receptat: mă re-capăt – ca prezență spirituală bazală, simplă și rudimentară – prin alt ceva (care se re-capătă, la rândul-i, prin mine). Am, prin urmare, o *senzație*. Acesta e termenul consacrat de filosofi și psihologi pentru a sugera trăirea originară, concretă și totuși greu definibilă, ce îmi semnalează prezența „din afară”.

Sunt așadar în această ipostază vagă pe care mi-o conferă o alteritate nedeterminată. Dacă ceva din afară nu s-ar deschide spre mine, nu mi-aș putea „simți” prezența (spirituală) simplă, concretă, rudimentară: nu aș avea „senzația” prezenței mele.

9. Concretețea prezentificării arhaice

Nimic nu e sigur, nici stabil în acest domeniu originar al prezenței spirituale nedeterminate care se afirmă în mod concret, printr-o mulțime de factori exteriori, diferențiați calitativ. Pot avea senzația de cald sau rece, de neted sau sau aspru, de zgomot sau tăcere, de dulce sau sărat. Aceste senzații îmi semnalează, pe de o parte, prezența mea vagă, pe de alta, *prezența* exterioară concretă, dar, în același timp, la fel de vagă, a „ceva” despre care nu știu deocamdată nimic¹⁰. Sunt asaltat fără conținere, nu de o singură

---

¹⁰ Vorbind despre „certitudinea sensibilă”, Hegel spune: „această *certitudine* se prezintă în fapt ea însăși ca fiind *adevărul* cel mai abstract și cel mai sărac. Ea spune despre ceea ce cunoaște doar atât: iar adevărul ei conține numai *ființa* lucrului” (*Fenomenologia spiritului*, A, I, 81, trad. Virgil Bogdan. Editura Academiei, 1963).

senzație, ci de senzații multiple și diverse, în câteva „registre” specializate calitativ (vizual, tactil, acustic etc.), grație structurii anatomo-fiziologice a receptorilor mei. Pot diferenția o senzație de alta – remarcând implicit intensitatea lor – întrucât trăirea bazală a prezenței-ce-receptează se poate modifica de la o clipă la cealaltă. De aceea pot spune că orice senzație e definită de o anume calitate, de o intensitate specifică precum și de o durată anume¹¹.

Cu senzația începe așadar aventura *prezentificării* – a spiritului meu prin alt ceva decât mine: a re-găsirii mele originare, grație re-primirii (receptării) a ceea ce mi-e „în afară”, deși îmi aparține. Faptul că trăiesc, de exemplu, senzația *aceasta* tactilă mărturisește că absența a și devenit o simplă amintire: neantul alterității s-a anulat, iar eu îmi confirm – la acest nivel, al sensibilității tactile – prezența spirituală printr-o prezență simplă și rudimentară a ceea-ce-e-în-afară. Nu știu deocamdată ce anume „este” în afară pentru că senzația semnalează doar prezența simplă, concretă, vagă, nediferențiată a „ceva”. Alteritatea nu are încă formă, așa după cum nici trăirea mea nu se încheagă – la nivelul senzației – într-o formă anume: este doar o prezență spirituală indefinită.

Re-vin prin urmare la acest „ceva” vag și indeterminat care se confundă cu prezența mea spirituală simplă și concretă prin *alt ceva* care „se înscrie” în mine.

---

¹¹ „În afara deosebirilor de *calitate* pe care le-am indicat, simțurile posedă și o determinație *cantitativă* a senzației, o tărie sau slăbiciune a acesteia. Cantitatea apare aici în chip necesar ca mărime *intensivă*, întrucât senzația este ceva simplu. Astfel, de exemplu, senzația presiunii exercitate de o masă determinată asupra simțului tactil este ceva intensiv, deși acest intensiv există și extensiv” (Hegel, *Filosofia spiritului*, traducere Constantin Floru, Editura Academiei, § 401, 1966 p. 102).

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE (7)

INTRODUCERE (11)

1. Ce înseamnă a întreba? (p. 11) 2. Viziunea naturală (materialist-
pozitivistă) (p. 13) 3. Viziunea subiectivă (p. 16) 4. Reducția
fenomenologică (p. 18) 5. Deschiderea onto-nomă (p. 20) 6.
Înțelegerea curentă, reflecția fenomenologică și viziunea onto-
teologică (p. 23) 7. Spiritul gânditor se va analiza din perspectiva
metafizică a Spiritului absolut (p. 26)

CARTEA ÎNTÂI

SINELE (INCONȘTIENTUL) (p. 29)

CAPITOLUL 1

SINELE PERCEPTIV-PULSIONAL (p. 29)

I. A FI-UNU (p. 30)

PREZENȚA PERCEPTIVĂ (p. 30)

A) DOMENIUL SENZAȚIEI (p. 30)

α. SENZAȚIA CA PREZENTIFICARE ORIGINARĂ (p. 30)

8. A recepta (*re-capio*) (p. 30) 9. Concretețea prezentificării arhaice. (p. 33) 10. Trăirea concretă și plină de savoare a senzației e mereu schimbătoare (p. 35) 11. Sinele – ca prezență spirituală bazală, transcorporeală (p. 37) NOTĂ (p. 41)

β. MODELUL NEUROBIOLOGIC ȘI CORPUL SPIRITUAL (p. 47)

12. Senzația se înfiripă în corpul spiritual (p. 47) 13. Corpul spiritual (p. 55) NOTĂ (p. 58) 14. Actul receptării e acompaniat de re-acția motorie (p. 59)

B) PERCEPȚIA FORMATIVĂ (p. 60)

15. Mulțimea haotică a senzațiilor se unifică și constituie forme coerente: percepția (p. 60) 16. De la forme la formațiuni prototipale (p. 63) 17. Identificarea formațiunilor (memoria perceptivă) (p. 65) 18. Percepția originară a spațiului și a mișcării (p. 69) 19. Percepția formațiunii mele corporale (p. 71) 20. Relația corp trupesc-corp spiritual (p. 74)

II. UNUL-CARE-SE-AFIRMĂ-FAȚĂ-DE-ALTUL (p. 77)

A. UNUL – CA SIMPLĂ AFIRMARE DE SINE (p. 77)

21. Nevoia instinctuală a conservării de sine. Plăcerea (p. 77) 22. Instinctul dominării (p. 81) 23. Instinctul posesiunii (p. 82) 24. Instinctul agresiunii (p. 83)

B. UNUL CARE SE AFIRMĂ PRIN ALTUL (COMUNICAREA) (p. 86)

a) GRUPUL ACELUIAȘI UNU (p. 86)

25. Prezența mea spirituală bazală presupune – și se întemeiază pe – prezența bazală a unei alte ființe, echivalente calitativ (p. 86)

26. Percepția corpului meu și a prezenței mele spiritual-bazale presupune – și se întemeiază prin – percepția unui corp asemănător și a unei prezențe spirituale asemănătoare (p. 87) NOTĂ (p. 91)
27. Comunicarea (p. 92) 28. Centralizarea. Apariția liderului și constituirea modelului nucleonar (p. 93) 29. Diferențierea funcțională (p. 95)

β) EROSUL (p. 96)

30. Inteligența instinctuală operativă (p. 96) 31. Instinctul speciei (p. 97) 32. Instinctul unificării și pulsiunea sexuală (p. 98) 33. Erosul (p. 100)

CAPITOLUL 2

PREZENȚA AFECTIVĂ (SIMȚIREA) (p. 103)

I. AFECȚIUNE ȘI OSTILITATE (p. 104)

34. Afecțiunea ca unitate spirituală bazală sine-Altul (p. 104) 35. Ostilitatea (p. 107)

II. SIGURANȚA PREZENȚEI ORIGINARE ȘI FRICA (p. 108)

36. Securitatea bazală (p. 108) 37. Frica (anxietatea) (p. 109)

III. BUCURIA ȘI TRISTEȚEA (p. 114)

38. Bucuria (p. 115) 39. Tristețea (p. 117)

IV. DE LA SIMȚIRE LA SENTIMENT (p. 123)

40. Sentimentul – ca deschidere elaborată spre orizonturile transcendente simțirii (p. 123)

CAPITOLUL 3

FIINȚA MAGICĂ (SUBCONȘTIENTUL) (p. 126)

I. FIINȚA PURĂ

(PERSPECTIVA INDIVIDUALĂ) (p. 127)

A. FORȚA MAGICĂ (p. 127)

41. Sesizarea Forței pure (p. 127) 42. Sesizarea – confuză – de mine însumi și de lume (p. 128) 43. De la formațiunea prototipală la reprezentare (p. 129) 44. Alteritatea ca lume magico-funcțională (p. 131) 45. Subconștientul (p. 133) 46. Străinătatea de mine însumi și sentimentul dependenței (p. 134) 47. Forța magică și influența reciprocă (p. 136) 48. Dicotomia magică fundamentală: benefic/malefic (p. 139) 49. Paradisiacul și demonicul (p. 140) 50. Esența sacră a eului-în-curs-de-întemeiere (p. 142) 51. De la impresie la credință (p. 144) 52. Gând și gândire (p. 147)

B. ÎNTEMEIEREA GÂNDIRII LOGICE ÎN ORIZONTUL MAGIC (p. 149)

a) INTRAREA (PROGRESIVĂ) ÎN PREZENȚA PURĂ (SIMBOL – ARHETIP – TOTEM) (p. 149)

53. Inferența magică (p. 149) 54. Sinteza magică prevalent formală; principiul omologiei formale, temporale și topice (p. 152) 55. Semn și semnificare (p. 156) 56. Simbolul (p. 158) 57. Arhetipul (p. 164) 58. Totemul ca sistem universal arhaic (p. 170) 59. Sentimentul originar al identității și intuiția principiului unic (p. 172)

b) FUNCȚIA IMAGINATIVĂ A FIINȚEI SUBCONȘTIENȚE (p. 174)

60. Imaginarul – sistemul arhetipal-simbolic generator de forme (p. 174) 61. Imaginație, reverie, mit (p. 176) 62. Visul (p. 179)

c) SPAȚIUL – TIMP MAGIC (p. 182)

63. Spațiul magic (p. 182) 64. Timpul originar (p. 185)

II. FIINȚA COMUNITARĂ

(SUBCONȘTIENȚUL COLECTIV) (p. 188)

A. INTEGRAREA COMUNITARĂ (p. 188)

65. Caracterul colectiv al trăirii magice (p. 188) 66. Dimensiunea individual-colectivă a arhetipurilor simbolice (p. 190)

B. STRUCTURAREA COMUNITĂȚII (p. 191)

67. Relația magică de subordonare reciprocă (stăpân-sclav). Centralizare și diferențiere (p. 191) 68. Regula și obiceiul (p. 194) 69. Ritualul (p. 195) 70. Inter-comunicarea în orizontul subconștient. Spiritul comunității (p. 198)

CARTEA A DOUA

TĂRÂMUL CONȘTIINȚEI DE SINE (p. 203)

CAPITOLUL 1

CONȘTIINȚA (INDIVIDUALĂ) DE SINE (p. 203)

I. ACTUL SESIZĂRII DE SINE (p. 205)

71. Mă sesizez din orizontul Ființei pure (de care aparțin) – pe mine însumi, ca eu spiritual, deosebindu-mă de lume și de reperul transcendent (p. 205) 72. A fi conștient de mine însumi înseamnă a mă sesiza, sesizând în același timp lumea și Ființa pură (p. 210) 73. Focalizarea (p. 215) 74. Raportul emblematic eu-tu-el (ea.

„Transparența” (p. 217). 75. Comunicarea unificatoare (p. 225) 76. De la simpla raportare la relație (p. 228) 77. Autonomia (p. 229) 78. Certitudinea de mine însumi (p. 231) 79. A fi conștient de mine însumi înseamnă a fi conștient de limita mea (și a avea conștiința morții) (p. 232) 80. Subiect și obiect (p. 234) 81. Sesizarea ciclică și repetată (diacronă). (p. 241) 82. Cunoașterea (conștientă) ca recunoaștere (p. 243)

II. REPERUL SPAȚIO-TEMPORAL (p. 245)

A. REPERUL SPAȚIAL (p. 245)

83. Eul – „punctul arhimedic” – ca loc spațial originar (p. 245) 84. Spațiul – expresie statică a unității originare transcendente (p. 248) 85. Secvențele sesizării schițează raporturile spațiale diferențiate (p. 251)

B. REPERUL TEMPORAL (p. 253)

86. Eul – „punctul arhimedic” temporal și momentele succesive ale sesizării (p. 253) 87. Acum, atunci, cândva – momente ale aceluiași prezent (p. 255) 88. Deosebirea prezentului (prezentificat) de trecutul (prezentificat) (p. 257) 89. Prezentul prezentificat și viitorul prezentului (proiect și realitate) (p. 261) 90. Actual și inactual (p. 267) 91. Conștiința este timpul însuși: și se descrie pe sine ca timp (p. 269) 92. Evaluarea timpului (p. 270) 93. Momentul „zero” – început absolut și principiu suveran al seriei secvențial-temporale (p. 272)

III. CONȘTIINȚA CA OPERAȚIE (JUDECAREA) (p. 276)

A. JUDECAREA TEORETICĂ (p. 276)

a) ESENȚA ȘI STRUCTURA METAFIZICĂ A JUDECĂRII TEORETICE (p. 276)

α. ACTUL JUDECĂRII (p. 276)

94. Conceptul ca sinteză. Resemnificarea și transfigurarea arhetipurilor simbolice (p. 276) 95. Judecarea – ca sesizare a schimbării și ca re-definire conceptuală (p. 279) 96. „Treptele” judecării – oglinzi ale progresivei deschideri spre Ființă (p. 285)

β. CLASAREA (p. 286)

97. Proiectând sistemul arhetipal-simbolic în orizontul conștiinței, mișcarea sesizării „clasează” (p. 286) 98. Experiența trecutului e reactualizată, conferind „substanță” claselor (p. 288) 99. Sinteza conștientă spontană și sinteza gândită (ca sinteză) (p. 289)

γ. LANȚUL SILOGISMELOR (SISTEMUL) (p. 290)

100. Sistemul conceptual (p. 290) 101. Individual – particular – general.(p. 292) 102. Copula „este” ca trezire (progresivă) a logosului (p. 295) 103. Prin judecare mă apropii de Ființa-în-curs-de-întemeiere (p. 297) 104. Judecata și raportul causal-motivațional (p. 298) 105. Comunicarea logică (limbajul gramatical) (p. 301)

b) VERIFICAREA – CA ADEVERIRE (p. 303)

106. Valoarea unei propoziții logice presupune verificarea: raportarea enunțului actual la cel precedent (p. 303) 107. Verificarea logică presupune reperul original (Ființa) (p. 304) 108. Verificarea cimentează certitudinea de mine însumi, subliniindu-mi libertatea și autonomia (p. 306) 109. Judecând corect, mă judec corect (p. 307) 110. Căutare, verificare și imaginație logică (construirea ipotezelor). (p. 308) 111. Verificarea logică presupune comunicarea – dialogul – cu mine însumi și cu ceilalți precum și conștiința adevărului verificat.

Premisele minciunii (p. 310) 112. Judecată autentică (informală) și judecată convențională (formală) (p. 312)

c) IEȘIREA DIN SISTEMUL LOGIC COMUN (p. 313)

1. DEPĂȘIREA ASCENSIONALĂ (p. 313)

113. Noile teorii (p. 313) 114. Gândirea Ființei (p. 316)

2. DELIRUL (p. 319)

115. Delirul individual (p. 319) 116. Delirul colectiv (p. 324)

B. JUDECATA ETICĂ (p. 328)

117. Judecata teoretică este, simultan, o judecată etică (p. 328)

118. Evaluare, deliberare logică și decizie (p. 335) 119. Voința (p.

338) 120. Binele și răul (p. 344) 121. Analiza retrospectivă (p. 348)

122. Căile probabile ale destinului (p. 350) 123. Vină, remușcare,

mărturisire, pedeapsă și iertare (p. 352) 124. Ethosul ca universal

comunitar („obiceiul” și obișnuința) (p. 356)

C. JUDECATA ESTETICĂ (p. 360)

125. Judecata ordonează experiența senzorial-perceptivă (p. 360)

126. Clasele logice, sunt, implicit, clase estetice (p. 360) 127. Jude-

cata logico-morală este și o judecată estetică (p. 362)

CAPITOLUL 2

DIMENSIUNEA SOCIALĂ A SPIRITULUI CONȘTIENT DE SINE (ORIZONTUL LEGII) (p. 366)

I. SPIRITUL SINTETIC AL GRUPULUI (p. 367)

128. Persoană și caracter (p. 367) 129. Comunic și mă formez în

spiritul sintetic al microgrupului (p. 369) 130. Spiritul organizației

și regulamentul (p. 373)

II. LEGEA (p. 375)

131. Statul (p. 375) 132. Legea (p. 377) 133. De la consemnare (și certificare) la contractare (p. 381) 134. Libertatea și dreptul (p. 383) 135. Votul (ca reflex al judecării) (p. 386) 136. Democrație, autocrație, totalitarism. (p. 388) 137. Spiritul omenirii (p. 391)

CARTEA A TREIA

TĂRÂMUL FIINȚEI (p. 393)

CAPITOLUL 1

SPIRITUL CA DESCHIDERE CREATOARE (p. 393)

138. Spiritul ca deschidere nivelică (p. 394) 139. Subordonarea ordonatoare (p. 395) 140. Activare și inactivare (p. 397) 141. Extensie și imperativ tematic. Substituirea (p. 399) 142. Armonie și conflict (p. 401) 143. Ethosul magic. „Supraeul” și refularea (p. 402) 144. Interconectarea. Situația și complexul (p. 404) 145. Destinul ca destinare (p. 407)

CAPITOLUL 2

DE LA CONTEMPLAȚIA FILOSOFICĂ LA RAPTUL EKSTATIC (p. 410)

I. TEOFANIA (p. 411)

146. Calea religioasă (p. 411) 147. De la concentrare (*dhāraṇā*) la eliberare (*samādhi*) (p. 414) 148. Calea artistică (p. 416) 149. Deschiderea ontonomă (p. 420)

II. MEDITAȚIA CA DEZVĂLUIRE (p. 424)

A. ÎNFIINȚAREA UNIFICATOARE (p. 424)

150. Ființa ca întrebare (p. 424) 151. Simpla negație originară: Neantul (p. 427) 152. Neantul alterității originare (p. 430) 153. Contradicția originară se opune sieși (p. 432) 154. Sensul mișcării originare: în-ființarea unificatoare (p. 434) 155. Facerea ca începere (p. 436)

B. DISCURSUL CATEGORIAL (p. 438)

156. Logos-ul (p. 438) 157. Treptele categoriale (p. 442)

C. DESCHIDEREA SPAȚIO-TEMPORALĂ (p. 447)

158. A re-veni la locul spiritual etern (p. 447) 159. Semnificația temporală a spațiului (p. 449) 160. Timpul – veșnic prezent – ca intrare în trecut și în viitor, deopotrivă (p. 450) 161. Spiritul nemuritor și substratul muritor (p. 451)

III. TRANS-CONȘTIENTUL (p. 452)

162. Evenimentul (p. 452) 163. Conștiința ca deschidere (p. 453)

IV. REVELAȚIA EK-STATICĂ (p. 457)

164. Raptul ekstatic (p. 457) 165. Suverana iubire și certitudinea iluminantă (p. 460) 166. Conștiința Ființei de Ființa însăși (p. 461) 167. Persoana (p. 462) 168. Atotcunoașterea de Sine (p. 463)

CAPITOLUL 3

TARÂMUL „DE DINCOLO” (p. 465)

I. IERARHIA SPIRITUALĂ (p. 465)

169. Reciproca deschidere (p. 465) 170. Ierarhia spirituală (p. 467) 171. Responsabilitatea universală (p. 469)

II. TĂRÂMUL „DE DINCOLO” (p. 470)

172. Ideea (spiritul pur) și substratul (în-trupare și re-întrupare) (p. 470) 173. Spiritul „eliberat” (p. 473) 174. Condiția divină (p. 476) 175. Sferele devenirii ascensionale (p. 479) 176. „Îndrumători” sau/și îngeri? (p. 484) 177. Ierarhia divină (p. 485) 178. Intrarea-în-începutul nou și etern (începerea) (p. 493) 179. Ființa spirituală ca facere-de-Sine (p. 497)

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE (p. 499)

180. Despre „depășirea” discursului metafizic (p. 499)